

*Hồi Thứ Ba Mười Bảy***NHỊ GIẠN NGÃ TRÁ (NGƯỜI GIẠN ĐA TRÁ)**

Thần Thủ đối với võ công của Hàn Tiểu Tranh rất tường tận, nếu công kích mãnh liệt thì thủ hạ của hắn tất sẽ thương vong thảm trọng, còn nếu thực hiện theo kế hoạch này thì có lẽ sẽ giảm tổn thất đến mức thấp nhất có thể.

Chỉ có điều là hắn không ngờ Hàn Tiểu Tranh đã biết chân tướng sự việc, mục đích dùng chớ đưa tin của Hàn Tiểu Tranh chính là muốn Thần Thủ phán đoán sai lệch, hắn cho rằng Hàn Tiểu Tranh nhìn ra A Vân không phải người của Vô Nhai Giáo bắt đi, nhưng lại không biết rằng A Vân cũng là giả mạo.

Hàn Tiểu Tranh đoán định rằng Thần Thủ sẽ dùng A Vân giả để uy hiếp mình, mà Hàn Tiểu Tranh thực cũng không rõ chân tướng, nhất định lập kế đến cứu A Vân, lúc đó là thời cơ tốt nhất để Thần Thủ bắt được Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh liền tương kế tựu kế, vì chỉ có như vậy thì Hàn Tiểu Tranh mới tìm ra A Vân giả, sau khi tìm được A Vân giả, Hàn Tiểu Tranh vẫn làm như không biết và cứu nàng ta thoát ra. Như vậy, Hàn Tiểu Tranh sẽ tìm được tung tích của A Vân thật từ A Vân giả.

Có lẽ, sau khi Thần Thủ biết Lão Ngưu không cách gì thủ thắng được, hắn lại hy vọng Hàn Tiểu Tranh sẽ nhanh chóng giết chết Lão Ngưu, sau đó đến cứu A Vân đang ở ngay trước mắt!

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được một nỗi bi ai vì Lão Ngưu, trong lòng nghĩ thầm: “Chẳng phải là lão rất ít can thiệp vào chuyện giang hồ ư? Vì sao mà hôm nay lão lại đến nhúng mình vào vũng nước nhơ bẩn này?”

Máu trên người Lão Ngưu không ngừng tuôn ra khiến lão không thể chờ đợi thêm được nữa, hai chân lão dang ra rồi đột nhiên tiến mạnh lên một bước, trường thương như độc xà phóng đến cản người, kinh phong mãnh liệt, rung động bay ra.

Thân thương vì vận động quá nhanh nên biến thành một vòng cong mỏng mảnh, thương pháp đơn giản nhưng điêu luyện, mỗi một thức đều có thể đoạt lấy tính mệnh của đối thủ.

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu Tranh hét lên một tiếng: “Duy Kiếm Độc Tôn!”

Kiểm thế bạo trướng, phóng ra như lửa điện tung hoành phi vũ.

Kiểm quang lóe sáng đến đâu, thanh âm kiếm khí vạch không như phá cảm đến đó.

Tinh thần Lão Ngưu chợt biến, vội vã sử dụng chiêu thức che chắn khắp toàn thân. Một ngọn trường thương đã sử đến mức kinh thiên địa khắp quỷ thần!

Lại thấy Hàn Tiểu Tranh thân kiếm hợp nhất, chợt trường xạ, kiếm thân xoáy

tròn. Cột sáng tròn chói lòa như thân con rồng dài, với hình thế kinh người nhắm hướng Lão Ngưu cuốn tới.

Cột sáng cuốn tròn xông lên trời, uốn cong như cầu vồng.

Hàn Tiểu Tranh dừng lại, tay nắm chặt kiếm, còn Lão Ngưu cũng đã đứng lại ở bên kia, trong mắt lão lóe lên một tia sáng kỳ quái.

Tĩnh!

Sau đó, chỉ thấy trước ngực, sau lưng, bụng dưới, hai bên sườn Lão Ngưu đồng thời phun ra máu tươi, thân thể lão cũng từ từ đổ xuống trên mặt đất.

Ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh nhanh chóng quét sang A Vân, Hàn Tiểu Tranh muốn xem xét gì đó trong thần thái của A Vân.

Kết quả, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy được A Vân như trút được gánh nặng trên tinh thần, tựa hồ như nàng này giờ đều rất lo lắng cho Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh bất giác cảm thấy kỳ lạ, nếu nàng đang đóng kịch thì quả là kỹ thuật của nàng đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Hàn Tiểu Tranh nói: “A Vân, bây giờ ta có thể đưa nàng rời khỏi đây rồi!”

A Vân đứng lên, vịn phần kinh hỷ chạy đến bên Hàn Tiểu Tranh.

Gần như cùng lúc đó, đám người vây bên ngoài đã phá được một lỗ lớn trên cửa và xông vào.

Có lẽ bọn chúng muốn bức Hàn Tiểu Tranh nhanh chóng tiếp xúc với A Vân, như thế thì A Vân có thể thừa cơ lúc Hàn Tiểu Tranh đang phân thần hoảng loạn mà hạ thủ.

Hàn Tiểu Tranh đón lấy A Vân đang chạy đến, dang tay phải ra ứng tiếp A Vân.

Chính tại khoảnh khắc tay Hàn Tiểu Tranh sắp chạm vào tay A Vân, tay của Hàn Tiểu Tranh đột nhiên lại dương ra thêm mấy phân mà người khác không dễ gì nhận ra được.

Hàn Tiểu Tranh nắm lấy tay A Vân một cách rất tự nhiên, xem ra không có gì bất ổn, nhưng ngón tay cái của Hàn Tiểu Tranh không biết vô tình hay hữu ý mà lại ấn ngay trên mạch môn của A Vân!

Đồng thời, Hàn Tiểu Tranh quét mắt liếc nhìn A Vân, nếu như lúc này trên mặt nàng hiện lên nỗi thất vọng hoang mang, thì rất có khả năng võ công của A Vân sẽ bị phế ngay lập tức. Bởi vì cách biểu thị tình cảm này đã chứng minh thân phận của nàng là ngụy trang!

Nhưng Hàn Tiểu Tranh không phát hiện được gì cả.

Lúc này đã có một lưỡi đao và một ngọn roi đồng vụt nhanh về phía Hàn Tiểu Tranh. Hàn Tiểu Tranh không quay đầu lại, phóng lên một cước đã tránh thoát hơi lạnh của đao ảnh quét qua, lại đá thêm một cước vào tay kẻ cầm đao.

Ngọn đao lập tức bật ra khỏi tay, phóng đến trước ngực tên cầm roi.

Kẻ kia thần sắc hốt hoảng, không dám tiếp tục công kích Hàn Tiểu Tranh, vội vàng thu ngọn roi lại phong tỏa trước ngực.

Rốt cuộc trước khi ngọn đao chạm đến ngực, hắn vẫn kịp thời đỡ được.

Chính lúc này, nội lực trên tay trái của Hàn Tiểu Tranh phóng ra, một luồng kinh lực vô hình cuồn cuộn tuôn ra.

Lúc tên cầm roi đang mừng rỡ vì đã chặn được lưỡi đao thì lại nhác thấy có một luồng lực đạo cực lớn tràn đến, thanh thế hãi người.

Trong lúc kinh hãi, hắn chỉ muốn tránh né nhưng đã trễ, thanh đao đang bị ngọn roi của hắn kẹp đã nhận được luồng kinh lực và thoát ra khỏi sự kiềm chế của ngọn roi, nhắm hắn phóng đến.

Hắn có nghĩ ra sẽ có biến cố này không? Dưới lực chấn động mạnh khủng khiếp như thế, hắn đã không thể có thêm động tác nào nữa!

Lưỡi đao chém mạnh tới, cắm sâu vào người hắn, gần như trở thành một bộ phận trong cơ thể. Nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm lại khiến cho tinh thần của hắn thanh tĩnh trở lại, cuối cùng hắn cũng thốt ra được một tiếng thét thảm thiết.

Còn đồng bạn của hắn lúc này đang bị nội lực của Hàn Tiểu Tranh huy kích, như điều đứt dây bay ra, tiếng “bình bình” – “hự hự” vang lên không ngừng, thân thể hắn văng ra ngoài lại đụng trúng vào không ít người đang ở bên ngoài.

Sau tiếng thét thảm thiết, tên cầm roi lại thấy một mũi kiếm màu trắng, lạnh lùng phóng đến người hắn, tốc độ cực nhanh.

Trong lòng hắn đã hoàn toàn nguội lạnh, người thụ trọng thương, làm sao có thể tiếp được lưỡi kiếm với tốc độ nhanh như bôn lôi thiểm điện?

Lúc mũi kiếm kích đến, hắn đã tuyệt vọng, tuyệt vọng đến nỗi nhắm cả hai mắt!

Tiếp theo, hắn chợt cảm thấy trên người mát lạnh, phải chăng đó là lúc mũi kiếm nhấn vào cơ thịt hắn?

Nhưng hắn lại không cảm thấy đau đớn!

Hắn không khỏi kinh ngạc và mở mắt ra, bấy giờ mới phát hiện quần áo trên người hắn không biết đã rời ra khỏi người hắn từ lúc nào, lại vụt theo lên thân kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

Hắn vốn đã bị trọng thương, đang tức thở không ra hơi, nay lại gặp phải cảnh khiến hắn mất cả thể diện, vừa giận vừa gáp, nộ hỏa công tâm làm nặng thêm thương thế khiến hắn phun ra một búng máu tươi rồi ngã ra sau ngất lịm đi!

Kỳ thực, dụng ý của Hàn Tiểu Tranh làm vậy không phải để làm nhục hắn, trong lúc sinh tử quan đầu, Hàn Tiểu Tranh làm gì có tâm trí nhàn rỗi như thế?

Nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh phi kiếm “lột” mất y phục của đối phương, đưa tay ra bắt lấy, vắn vắn thắt thắt làm thành một sợi dây dài mấy thước!

Hàn Tiểu Tranh nhanh chóng điếm vào huyệt đạo A Vân rồi thấp giọng nói:

“Đắc tội”.

Rồi đặt A Vân lên lưng mình và phóng dây buộc chặt, gút dây lại trước ngực.

Động tác nhanh nhẹn dị thường. Trong chớp mắt, Hàn Tiểu Tranh đã vung chưởng đánh bể thiên linh cái của một người, não tuỷ chảy xuống đất.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Bất kể nàng là giả hay thật, ta đều phải đưa nàng ra khỏi đây trước rồi tính sau!”

Trên người lại thêm phân lượng của một người, nhưng thân ảnh của Hàn Tiểu Tranh vẫn rất nhanh nhẹn.

Hàn Tiểu Tranh phóng một cước, khiến một gã đang lom còm dưới đất bò vào lại áp sát mặt đất văng ra, sau đó cất bước rảo nhanh, đến bên cạnh cái xác của Lão Ngưu đã chết.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Làm phiền rồi”, chưa dứt lời Hàn Tiểu Tranh đã nắm lấy ngọn thương của Lão Ngưu nhỏ ra.

Bấy giờ, lại có một đôi đại phủ bạt gió nhắm vào lưng Hàn Tiểu Tranh mà bổ tới.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tiếng gió, cũng không ngoảnh đầu lại, dương trường thương ra, đầu thương liền từ dưới nách Hàn Tiểu Tranh xuyên ra.

Bằng cảm giác, Hàn Tiểu Tranh biết mục đích của mình đã đạt được: trên thân ngọn thương truyền cử động của cái xác đã mất chủ động đến.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ cũng không nghĩ, tay phải nhấn mạnh, thân ngọn thương liền hất cái thi thể to lớn kia văng lên, “bình” một tiếng đã văng trúng vào mấy người trong bọn còn lại.

Lúc này, người trong căn nhà nhỏ càng giết lại càng đông!

Ban đầu bọn họ không tiến công, bây giờ lại như một tổ ong đổ vào, điều này đã chứng minh A Vân này là người của bọn chúng!

Trong đầu Hàn Tiểu Tranh đã có chút thất vọng, không biết có thể tìm được A Vân thật hay không, trong tâm Hàn Tiểu Tranh bưng bưng lửa giận, liền truyền nội hỏa vào ngọn thương trong tay.

Lúc thi thể gã sử búa còn chưa rời khỏi ngọn thương, tay trái Hàn Tiểu Tranh rung lên, ngọn thương liền mang theo cả một người đã đoạn khí nhanh chóng xoáy vút lên.

Trong chớp mắt đã có ba bốn người bị đụng phải, ngã lăn trên đất.

Hàn Tiểu Tranh hét lớn một tiếng, thân ngọn thương đã tuôn ra một luồng chân lực cực lớn mà lực đạo cũng rất kỳ dị.

Bỗng nghe “xoạt” một tiếng, mũi thương đã cắt rách cái thi thể của gã nọ, máu thịt văng ra!

Ruột non ruột già cũng lục cục rớt ra đất, có một đoạn vẫn còn dính trên ngọn thương của Hàn Tiểu Tranh.

Chúng nhân bị cục diện đáng sợ của hiện trường dọa cho hoảng loạn. Gương mặt của mấy gã nhát gan đã trắng bệch như giấy.

Hàn Tiểu Tranh nhân lúc chúng nhân bàng hoàng liền chống thương xuống đất, mượn lực phóng lên rồi như một con chim bay đi!

Bọn người nọ lúc này mới tỉnh ngộ, lập tức có mấy người cũng phóng theo, hướng phía Hàn Tiểu Tranh đang ở trên không mà ngăn trở.

Kiểm quang lóe mắt người khác lại bắn ra tua tủa, tiếng thét vang lên không ngừng, máu thịt văng tứ tung.

Thân hình Hàn Tiểu Tranh bắt đầu rơi xuống. Nhưng Hàn Tiểu Tranh lại trông thấy một cơ hội, nhanh chóng với tới một thi thể đang rơi xuống để mượn thêm lực rồi lại phóng lên lần nữa.

Cứ như thế, Hàn Tiểu Tranh đã đến giữa căn phòng lớn ở bên ngoài.

Người ở bên ngoài càng đông. Có mấy người vừa nhác thấy Hàn Tiểu Tranh xông ra, lập tức phát ám khí, nhưng lại bị một lão đầu hai gò má hốc hác ngăn lại.

Bảy tám món binh khí chặt đầu bửa não nhất tề vụt đến, dài ngắn nặng nhẹ đều khác nhau.

Hàn Tiểu Tranh mắng thầm một câu: “Quân... cả đồng bọn đang ở trên lưng ta cũng bỏ mặc sao?”

Bọn chúng không thêm để ý đến tính mạng của nàng A Vân này, Hàn Tiểu Tranh lại cứ không bỏ, vì Hàn Tiểu Tranh vẫn còn hy vọng sẽ tìm được A Vân thật thông qua cô nàng!

Hàn Tiểu Tranh không cho số binh khí này có cơ hội tiếp cận, đây cũng là chỗ có ích của ngọn trường thương trên tay trái Hàn Tiểu Tranh.

Trường thương vung nhanh, tiếng “tinh tang” không ngừng vang lên, mấy món binh khí đều bị phong tỏa ngoài một trượng.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh phải đối phó với nhiều người cùng lúc cũng không cách nào đảm thương được đối phương, nếu tình hình này kéo dài thì khẳng định rằng Hàn Tiểu Tranh sẽ bị thiệt, Hàn Tiểu Tranh đã quá rõ thực lực của Lục Vương Phủ rồi, hiện thời Hàn Tiểu Tranh chưa dụng phải cao thủ thật sự.

Sai lầm lớn nhất của Thần Thủ là không đoán ra Hàn Tiểu Tranh đã biết rõ thực hư về cô nàng A Vân này!

Một chút bất cẩn đã khiến cho Hàn Tiểu Tranh thừa cơ.

Hàn Tiểu Tranh vừa động tâm niệm, tay trái đột nhiên dương ra, ngọn trường thương trên tay như con mãng xà phóng vút ra khỏi tay.

Thanh thế thật khiến người ta kinh hãi.

Không ai dám kháng tiếp, ngọn thương phóng đến đâu, người người né đến đó!

Vô hình trung, hướng đó đã xuất hiện một thông đạo hẹp.

Thân hình Hàn Tiểu Tranh nhanh nhẹn quỷ mị, cơ hồ như bám sát đuôi ngọn trường thương lướt đi.

Khi đã vụt ra xa ba bốn trượng, Hàn Tiểu Tranh mới ngừng lại, vì nếu phóng ra tiếp sẽ tiếp cận ông lão gây kia.

Hàn Tiểu Tranh không muốn cùng ông lão gây này mở cuộc ác sát quá sớm, vì lão là đầu lĩnh ở đây thì tất phải có điểm hơn người.

Ông lão gây đã hướng về phía này xông đến, lão dùng một cây mã đao lớn.

Đáng tiếc là người của lão quá đông, lại làm cho lão vướng tay vướng chân, nhất thời không thể tiếp cận được Hàn Tiểu Tranh.

Trường thương rốt cuộc cũng đã bị đánh văng ra, người từ hai phía cũng tề tề áp sát Hàn Tiểu Tranh ở giữa.

Tiếng gió của binh khí cùng với tiếng huyên náo trộn lẫn với nhau, tựa hồ như muốn chặt Hàn Tiểu Tranh ra thành bảy tám khúc trong chớp mắt!

Hàn Tiểu Tranh rất bình tĩnh, kiếm của Hàn Tiểu Tranh vừa dương ra đã như một đám mây sáng lòa phóng vào một người trong vòng đang tiến gần.

Chưa kịp thét lên, hắn đã co tay làm rơi ngọn roi, hai tay ôm chặt trước ngực.

Có ôm chặt thì cũng đã trễ, máu đã tuôn ra như suối. Nhưng hắn vẫn chưa ngã xuống, vì cùng lúc Hàn Tiểu Tranh phát chiêu cũng đã phóng ra một cước vào hạ âm bộ của hắn.

Đối phương đương nhiên không cảm thấy được sự đau đớn nữa rồi, vì hắn đã trở thành thi thể, cơ thể hắn bị trúng một cước này liền bay vụt lên như đăng vân giá vụ.

Trên đỉnh đầu của hắn, chính là cái lỗ mà lúc Hàn Tiểu Tranh tiến vào đã đập bể.

Hai chân Hàn Tiểu Tranh nhún một cái đã phóng vụt lên con đại bàng, nhanh chóng bám theo cái thi thể kia.

Lúc này, ông lão gây đã xông đến trước mặt, lão lập tức vung đao quét ngang.

Kết quả là đao của lão quét qua dưới chân của Hàn Tiểu Tranh.

Đúng lúc ông lão gây muốn phóng theo Hàn Tiểu Tranh, lại không ngờ có hai người ở hai bên hông lão đã phóng lên trước, chiếm mất phương vị.

Gương mặt ông lão gây giận đến méo lệch đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của lão, võ công của hai người kia không bằng, vốn không thể đuổi kịp Hàn Tiểu Tranh, còn chưa tới nóc nhà thì đã cạn lực rơi xuống.

Ông lão gây không nói tiếng nào, phóng lên phía trước, lúc đưa hai người kia đáp xuống, đột nhiên phóng ra hai chưởng.

Hai chưởng hư hư thực thực.

Hai người kia bị đánh văng ra ngoài, ngũ quan lập tức chuyển vị.

Có lẽ, nội tạng của họ đồng thời cũng đã bị đánh cho lệch đi.

Lão gầy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu tên tiểu tử kia mà chạy thoát thì ta băm nhừ bọn người!”

Hai người nọ dường như đau đớn đến ngất đi rồi, đâu còn hơi sức mà đáp lời nữa?!

Lúc Hàn Tiểu Tranh còn chưa lên tới nóc nhà, đã nghe thấy tiếng đao chém vào thân thể!

Hàn Tiểu Tranh không ngăn được cao hứng vì mình đã đoán được tiên cơ. Thì ra Hàn Tiểu Tranh đã tính toán đúng, trên nóc nhà nhất định sẽ có người canh gác, cho nên Hàn Tiểu Tranh mới đá cái thi thể lên trước.

Người trên nóc nhà thấy có bóng người xông lên, trong đêm tối mưa gió như vậy, bọn họ ở trên nóc nhà còn chú ý gì đến phân biệt thật giả nữa, lập tức tấn công không cần suy xét!

Dường như đắc thủ quá dễ dàng rồi, binh khí của bọn họ đều nằm trong mục tiêu.

Nhưng trong lúc còn đang kinh ngạc, bọn họ chợt cảm thấy hạ bàn đau nhói, không thể tự chủ, ngã lăn cả ra rồi lục cục cuộn rơi xuống đất.

Có hai người bị Hàn Tiểu Tranh chặt đứt cả hai chân. Ngoài ra còn một người vì cách hơi xa, chỉ bị kiếm của Hàn Tiểu Tranh rạch một đường nên lăn một đoạn thì dừng lại được.

Người đó nhìn thấy hai đồng bạn của mình cùng lúc lăn rớt xuống đất, sắc mặt liền biến đổi.

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói: “Tự xuống hay là cần ta tới giúp người?”

Người đó hét lên một tiếng, hai tay chồm lên nóc nhà một phát, liền lao đảo xông về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh “xuyt” một tiếng, mũi giày đột nhiên thẳng thẳng cong cong, một mảnh ngói phóng ra tạo nên tiếng gió hú.

Người kia không ngờ Hàn Tiểu Tranh ra chiêu này, còn chưa kịp đề phòng đã bị mảnh ngói bắn trúng mặt.

Hắn rú lên như quỷ rú, hai tay ôm lấy mặt, lăn về phía sau.

Hàn Tiểu Tranh không dám trể nải, tung thân lên không, bay hướng về phía dãy nhà khác.

Thân đang trên không, Hàn Tiểu Tranh trông thấy bốn phía lại có thêm không ít người tới vây căn nhà mà Hàn Tiểu Tranh vừa ở trong đó ra. Có vẻ võ công của số người này cao minh hơn hẳn.

Còn người trong nhà thì bắt đầu tràn ra ngoài.

Nguyên cả tòa Lục Vương Phủ đã huyên náo cả lên!

Hàn Tiểu Tranh đã phát huy kinh công của mình đến mức tột đỉnh. Thân hình Hàn Tiểu Tranh trong mưa gió tựa như một con phi điều đang bắt chước con thoi dẹt lùa.

Hàn Tiểu Tranh tận lực hướng về những chỗ không có ánh đèn mà đi. Hàn Tiểu Tranh biết những chỗ vắng vẻ, số người không nhiều thì không thể hợp thành thế vây bố.

Dự đoán của Hàn Tiểu Tranh quả nhiên không sai.

Lúc vượt qua khoảng sân viện, trong lòng Hàn Tiểu Tranh cuối cùng đã nhẹ được một nửa.

Một ngôi miếu thổ địa cách xa nơi người ở.

Ngôi miếu không lớn, nhưng những thứ thường có trong một ngôi miếu bình thường đều có ở đây.

Thổ địa công công, thổ địa bà bà, lư nhang, đế nến, thần điện, bò đoàn...

Hàn Tiểu Tranh thả người trên lưng xuống, vừa nhẹ vừa êm, lúc này mới thở dài được một hơi. Hàn Tiểu Tranh đối với sự việc mình vừa an toàn xông ra khỏi Lục Vương Phủ cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

A Vân chỉ bị điểm huyết, nên nàng này giờ đều còn tỉnh táo, Hàn Tiểu Tranh xung sát thoát ra như thế nào, nàng đều biết rõ.

Hàn Tiểu Tranh không phong bế huyết cam của nàng, nên nàng có thể mở miệng nói: “A Tranh, giải khai huyết đạo cho ta!”

Hàn Tiểu Tranh như không nghe thấy, Hàn Tiểu Tranh tìm từ một góc tường mấy cành khô, bẻ cho nhỏ lại, xếp thành nhóm, lại tìm được một cái giá gỗ, dùng chân đạp cho rời ra, lại dùng kiếm chẻ nhỏ, rồi bỏ mớ cành khô lên thân giá.

A Vân không nhịn được nữa: “A Tranh...”.

“A Tranh là để cho người gọi à?” Hàn Tiểu Tranh rút cuộc cũng mở miệng, thanh âm lạnh như băng.

A Vân kinh ngạc: “Người... sao người nói thế?”

Hàn Tiểu Tranh lấy đá lửa ra, lấy cành khô dẫn lửa, sau đó xoay lưng về đám lửa để hong khô quần áo, lạnh lùng nói: “Người tưởng ta thật tin lời người nói sao?”

A Vân lại càng kinh ngạc: “Tin ta cái gì? Người có gì không tin ta?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Người vốn không phải A Vân!”

A Vân nói: “Ta không phải A Vân thì ta là ai? Hơn nữa, ta hỏi trước, không phải toàn do người nói với ta sao? Phải rồi, phải rồi, nhất định là người phụ rầy ta, lại đang tìm lý do đã giải thoát cho mình đây mà!”

“Câm miệng!” Hàn Tiểu Tranh hét: “Chính chuyện mất trí, chính chuyện Thần

Thủ là cậu của người, tất cả đều là giả dối! Toàn là kịch do người và hấn diễn! Các người làm như vậy, chỉ bất quá để lợi dụng ta giết người cho các người!”

Mắt A Vân ngấn lệ: “Không, người nhất định là bị người ta lừa rồi, ta trước nay không hề có lòng hại người! Có lẽ Thần Thủ không phải cậu ta thật, là hấn gạt ta, nhưng ít ra cũng không phải ta cùng hấn gạt người! Người biết ta đối với người là thực lòng, không phải người nói chúng ta từ nhỏ đã ở cùng nhau, thanh mai trúc mã, hình ảnh bất ly sao? Không phải người nói chúng ta đã được chỉ phúc vi hôn rồi sao? Người... người từng nói không bao giờ phụ ta...”.

A Vân nức nở khóc một cách thương tâm, đôi vai nhỏ nhún gầy gò nhô lên.

Hàn Tiểu Tranh không hề bị nàng làm cho rung động, thanh âm của Hàn Tiểu Tranh vẫn lạnh lùng: “Đừng đóng kịch nữa, đến lúc này chẳng lẽ người vẫn còn muốn che mắt ta sao? Vì người, ta suýt chút nữa đã chết trong tay người của Vô Nhai Giáo, nếu không phải có người cứu ta, lại đem chân tướng nói cho ta biết, e rằng lúc này ta đã biến thành con quỷ hồ đồ rồi!”

Giọng A Vân bi thiết đáp: “Trong lòng người đã không có ta, vì sao người cứu ta? Hôm nay, người càng không cần phải đến Lục Vương Phủ cứu ta! Dù sao ta cũng là người chẳng ai thương, chết có gì luyến tiếc?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Không sai, người như người đích xác chết cũng chẳng uổng!”

“Im đi!” A Vân hét lên, thân người nàng vì kích động quá độ nên không ngừng rung động: “Người... sao người ngậm máu phun người? Ta... ta mù mất rồi, hôm nay thấy người liều chết cứu ta, lòng ta nghĩ người là một bậc tín nghĩa, dù cứu không được, ta chết cũng không hối, thật không ngờ người cứu ta ra chỉ vì muốn làm nhục ta! Người... người thật... thật độc ác...”.

Đột nhiên, hai mắt nàng nhắm nghiền, rồi ngất lịm đi.

Hàn Tiểu Tranh vẫn lạnh lùng nói: “Sao người cứ phải diễn kịch khổ sở như vậy? Dù có diễn tốt hơn nữa cũng không lừa được ta đâu!”

Không có ai đáp lời.

Hàn Tiểu Tranh chỉ chú ý đám lửa của mình, lòng nghĩ thầm: “xem người ngất đến khi nào!”

Dần dần, Hàn Tiểu Tranh bắt đầu có chút cảm giác bất an, A Vân vẫn im lìm lặng lẽ. Cuối cùng, Hàn Tiểu Tranh không nhịn được, chạy đến bên A Vân, đỡ nàng lên xem. Chỉ thấy hai bờ môi khép cứng, răng cắn chặt, sắc mặt tái xanh, lỗ mũi chỉ có hơi thở ra mà không có khí hít vào.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng: “Trừ phi lại giả chết?”

Ngắm nhìn gương mặt từ nhỏ đã thân thuộc, lòng Hàn Tiểu Tranh rối cuộc cũng mềm đi, nhẹ nhàng gọi: “Hãy, hãy, hãy, ta lại mắc lừa thêm một lần nữa vậy!”

Nấn người xoa ngực một lúc lâu, A Vân mới từ từ tỉnh lại.

Nàng mở mắt nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, liền quay mặt đi, không thèm nhìn Hàn, nhưng trong đôi mắt mỹ lệ lại có những giọt lệ nóng hổi tuôn trào, rơi xuống giữa đám bụi dưới đất!